

MOJE RANÁ VZPOMÍNKA NA KARLA GOTTA

Každý lidský jedinec si musí prodělat vývojové období, které má poněkud hanlivý příděch. Ano, řeč je o pubertě. V tomto období začíná člověk poprvé zvládat prvky kritického myšlení a s pocitem oklamaného zákazníka zjišťuje, jak dalece se svět dospělých, který právě poznává, odlišuje od - jaksi automaticky, leč silně naivně – očekávaného ideálu. Rozhořčené reklamace na tento nevyhovující stav pak dospívající jedinec obvykle uplatňuje u těch dospělých, kteří jsou nejbližší po ruce - tedy u vlastních rodičů. Po marných tahanicích nakonec mladistvý kritik rezignuje a trpce přemýšlí o tom, zda nedošlo před mnoha lety v porodnici k nějaké záměně, protože je geneticky vyloučené, aby tak inteligentní dítě mělo tak tupé rodiče.

I já jsem se kdysi nacházel v takovém období, kdy jsem trpělivost svých rodičů těžce zkoušel. Obvykle jsem ležel na gauči, četl si nějaké knížky, kbelík se smetím vynášel až po třetím vážném varování a vysavač umístěný přímo na práh dveří mého pokojíku, jako němou připomínku špinavého koberce uvnitř, jsem vydržel celý týden překračovat s urputností hodné vyšších ideálů.

V té době již byl Karel Gott na vrcholu své slávy a po Praze se o něm šířily různé fámy. Mne zaujala jedna z nich, podle níž Gottovy ctitelky, které si opatřily telefonní číslo do vily narážely na tvrdý odpor jeho rodičů, kteří tam s ním rovněž bydleli a na telefonáty poblázněných děvčat stereotypně odpovídali, bez ohledu na denní dobu, slovy: „Mistr spí“.

S odstupem času již nedokážu říci, zda na té fámě bylo něco pravdy, či nikoliv – já ji ovšem tenkrát věřil ... a snil jsem. Snil jsem o tom, jak se něčím – nevěděl jsem ovšem čím konkrétně, nic mne nenapadalo – proslavím a stanu se celostátně oslavovanou osobou a jak se potom budu válet na doma gauči a moji rodiče budou kolem mne opatrně našlapovat po špičkách a s posvátnou úctou říkat: „Mistr spí ...“